

Káliz Sajtos József

Népünk gondjával válladon

– a 80 éves Serfőző Simonnak –

A gyötrelmes években
– még gyermeki fővel –
falvad népének sorsa
beléd égett örökre.

Az ifjonti küzdelmekről
tudtad: meg kell majd írni,
ezzel erőt, hitet adsz:
hogyan nem szabad földadni!

A biztatást s a derűt,
ami lelkedből süt ránk,
szívből megköszönjük. –
Drága Simon bátyám!

Azt kívánom Néked,
adjon a Fönnvaló
termékeny éveket,
sok jó egészséget!

Biztatás barátomnak

Elgurult az igazgyöngy...
Ne bánd, majd megtalálad. –
Az Úr látja az igazat, a jót...
S beteljesül majd régi álmod.

Mint az öreg molnár,
nyisd föl a zsilipet:
könnyes szempilládat.
Örülj, új napra virradtál.

Derűre ború

Forgatom a fejem,
akár az a magányos
kócsag a Sárréti vetésben,
ahogy körbenéz a *birodalmán*.

Balga fejjel azt gondolom én is:
a Sárvíz menti dombok, rétek,
a Mezőföld mind az enyém!
S végül kapok egy kis parcellát...
...mibe a *kicsike* láda befér. –

Estébe hajló napjaim

Megint elillant egy napom.
Behúzódok könyves szobámba,
megszokott bortönömbe...
Mint egy középkori remete,
ki esténként magába roskadva
csak ül ábrándos tekintettel,
s mohón szürcsöli az italát,
ami maradt a bortömlőben. –
Én is elvackolódom a 'priccsen'.
Adj nyugodt éjt, jóságos Isten!